

La política científica a l'Estat de les autonomies

4 (332 / Volum 3 / juny 1983

Referir-nos a fets concrets que afecten la ciència en general i la nostra comunitat científica en particular ha estat de bell antuvi un dels objectius de (ciència). En aquest sentit ens hem de fer ressò de les intencions del govern de l'Estat espanyol, que, segons el Sr. Maravall, ministre d'Educació i Ciència, són de passar, en un termini de quatre anys, d'un pressupost, en matèria de recerca, del 0,4 per cent del producte nacional brut a un 0,8 per cent.

Pensem que tothom estarà d'acord a augmentar el pressupost de recerca, encara que solament fos per la senzilla raó estètica de deixar d'ésser a la cua dels països europeus en matèria d'inversions en investigació. (Sense demanar-nos, per tant, en què es traduirà aquest augment pressupostari.) D'altra banda, el senyor Maravall, referint-se al CSIC, l'ha configurat com el possible organisme vertebrador de la feble però existent estructura de recerca en l'àmbit de l'Estat espanyol.

A més, pel que fa referència a les transferències en matèria de recerca de l'Estat a les comunitats autònomes, el ministre ha assenyalat que, independentment

del que el govern decideixi en aquest terreny, sempre haurà de subsistir una *sola* estructura científica en l'àmbit estatal.

Aquestes afirmacions contenen, al nostre parer, unes definicions apriorístiques gens rigoroses: sense entrar a considerar ni a definir el marc de la nova política científica d'àmbit estatal, pel que fa a aspectes tan fonamentals com poden ser les necessitats actuals i futures, en matèria d'investigació i d'innovació tecnològica, de la societat espanyola a curt, mitjà i llarg termini, és evident la necessitat d'estructurar-la en el context de les diferents comunitats autònomes, no solament amb tradició científica sinó també amb voluntat de tenir-la.

Pel que fa a Catalunya, estem convençuts de la urgència d'una proposta clara i definida en aquest sentit, així com de saber quines són les competències que, finalment, haurà d'assumir la Generalitat en matèria de recerca. Això és del tot necessari per definir l'àmbit de treball de recerca que caldrà adequar a la nostra realitat nacional. Som conscients que haurérem de donar-nos opcions en aquesta matèria, és a dir, haurérem d'escollir línies d'actuació concretes en cada camp, recerca bàsica o aplicada, innovació, etc., unes amb un caire prioritari i d'altres que no el tindran tant, però sempre d'acord amb el nostre esperit, les nostres possibilitats i les nostres tradicions científiques; amb la nostra capacitat de futur, en definitiva. Tanmateix, mentre la política estatal va concretant-se, no podem oblidar que Catalunya forma part d'aquest Estat i les seves aportacions han de configurar, en la part que correspongui, els dissenys generals. En aquest sentit, és important que sigui impulsat amb urgència el debat global sobre la recerca del que va parlar el recentment creat Consell Científic i Tecnològic de la Generalitat.

Paraules com les expressades pel senyor Maravall ens fan témer que (mentre que disposem de memòria col·lectiva) encara estem massa allunyats d'assolir la normalitat a fi de poder desenvolupar-nos com el que som: una societat dinàmica oberta al demà, amb massa contradiccions fonamentals, del tot alienes a la nostra voluntat de ser, que fan que la nostra tasca diària esdevingui sovint massa difícil i gairebé innecessàriament difícil. Com a nacionalitat històrica necessitem clarificar el marc on ens movem per poder posar en marxa un procés d'acord amb la nostra personalitat científica, el nostre propi projecte de recerca, i aconseguir barrar el pas d'una vegada per totes al continuat confusionisme jacobí del que sembla estar empeltat l'Estat central de forma secular.